

Studiefonds

Studiebeurzen voor vakopleidingen

Project voor begeleid zelfstandig wonen – The Youth House

Inhoud

- 1 Context
- 2 Kan onderwijs een toekomst bieden?
- 3 Investeren in onderwijs is niet zo zichtbaar of heroïsch als voedselhulp, het adopteren van een kindje of het helpen van tsunamislachtoffers
4. Studiefonds
 - 4.1 Studiebeurzen voor vakopleidingen
*Partnerschap de Stortkinderen – Center for Children to Happiness (CCH)
en The Cambodian Arts & Scholarship Foundation (CASF) CAM*
 - 4.2 Project begeleid zelfstandig wonen voor 18 –jarigen: The Youth House
*Partnerschap de Stortkinderen – Center for Children to Happiness (CCH)
Friends of Center for Children to Happiness US en Canodia CAN*

1 Context

Na de burgeroorlog onder Pol Pot werden er in Cambodja veel kindjes gemaakt – net zoals in België na de Tweede Wereldoorlog. Maar kinderen worden groot en momenteel komen er in Cambodja jaarlijks 300.000 achttienjarigen bij op een bevolking van ongeveer 13.000.000 inwoners.

Ter vergelijking: in België betreden jaarlijks 80.000 jongeren de arbeidsmarkt op een bevolking van ongeveer 10.000.000 inwoners.

Naast het werk in de traditionele landbouw en handel worden er in Cambodja nauwelijks bijkomende banen gecreëerd. Grote uitzonderingen zijn de textielindustrie en de steeds groeiende toerismesector (waarover later meer). Maar voor de overgrote meerderheid van de meer dan 250.000 jongeren die jaarlijks afstuderen is er geen enkel uitzicht op werk ...een echte demografische tijdbom!

De toekomst van Cambodja oogt op dat gebied heel somber. Sommige experts verwachten binnen de vijf à tien jaar een explosieve situatie. Een kleine vonk en de gevolgen kunnen nog erger zijn dan wat er gebeurde in de tijd onder de Khmer Rouge...

Voor de overgrote meerderheid van de Cambodjaanse jongeren is er dus geen werk:

Wegens de alomtegenwoordige corruptie willen weinig of geen Westerse bedrijven investeren in het land. Gelukkig zijn er Chinezen - die hoef je natuurlijk niks te leren als het op corruptie aankomt - en die voelen zich in Cambodja als een vis in het water.

Chinese patrooms investeren voornamelijk in textiel. Ze fabriceren o.a. jeans en schoenen, veelal als onderaannemer van bekende merken en ketens zoals GAP of Levi's, waarvan de productie voornamelijk bestemd is voor de Amerikaanse en Europese markt. Doordat deze Chinese bedrijven in Cambodja produceren kunnen ze de Westerse handelsbeperkingen tegen Chinees textiel ontwijken. Door de productie en export uit Cambodja zijn ze bovendien vrijgesteld van invoertaksen. Kortom, als ontwikkelingsland heeft Cambodja de status van bevoorrechte handelspartner. Als dusdanig zijn er geen quota of invoertaksen voor de meeste Cambodjaanse goederen die in het Westen worden ingevoerd.

Voor de boekhouding doen de Chinese patrooms bij voorkeur een beroep op familieleden. De corruptiegelden, die naargelang de studie in Cambodja een meerkost betekenen van 8 tot 28 %, dienen immers vakkundig te worden weggeschreven. Ook voor hun fabrieken brengen de Chinese ondernemers eigen mensen mee: ingenieurs, technici, managers, etc ... Maar zelfs voor de aanleg van wegen, olie-installaties en stuwdammen doen ze veelal beroep op eigen arbeiders. Chinezen doen het blijkbaar liefst met eigen volk. Voor Cambodja laten ze de - weliswaar +/- 300.000 - jobs voor ongeschoolden. Zo werken er duizenden stiksters en naaisters (met een maandloon van 60 US waarmee ze hele familie op het platteland onderhouden) in de grote textiel fabrieken in en rond de hoofdstad.

De dag dat Cambodja zijn 'bevoorrechte' status als ontwikkelingsland verliest – of de invoerbeperkingen op Chinese textielproducten in Europa en Amerika worden opgeheven – worden alle Chinese fabrieken in Cambodja meteen opgedoekt, en staan honderdduizenden stiksters op straat ...

Daarnaast worden er ook in de toeristische sector steeds meer bijkomende banen gerealiseerd. Na Thailand, en vervolgens Laos en Vietnam, blijkt Cambodja nu "in" te zijn: in 2004 telde men één miljoen toeristen, vorig jaar waren het er al 1,7 miljoen, dit jaar zal men moeiteloos de kaap van twee miljoen bezoekers overschrijden.

Jammer genoeg beperken de meeste toeristen hun bezoek aan Cambodja tot Seam Reap met de tempels van Angkor Wat. Maar hier komt langzaam verandering in. Cambodja heeft immers nog veel meer te bieden dan het wereldberoemde tempelcomplex ...

2 Kan onderwijs, inzonderheid vakopleidingen, dan wel een toekomst en werk bieden voor de kinderen van het CCH?

Uit het verhaal van de textielnijverheid in Cambodja blijkt dat een opleiding snit & naad duidelijk geen optie is voor de kinderen van het CCH. Het volgende misschien wel...

- ✓ Een internationale school voorziet studiebeurzen waarmee de beste studenten in het buitenland kunnen studeren. Momenteel volgen één of twee studenten van het CCH hoger middelbaar onderwijs in Singapore;
- ✓ JHP voorziet 100.000 dollar voor een fonds voor universitaire studies. Maar misschien is dit weggegooid geld, want er studeren nu al duizenden 'managers', en 'computerexperts' en 'doctors in de rechten' af die na vier jaar of vijf jaar universiteit maar geen werk vinden ...

Je kan in Cambodja trouwens in één jaar tijd chirurg worden, met zaterdagcursussen! M.a.w. de eigenaars van de universiteiten worden rijk, maar kwaliteit telt absoluut niet in het - quasi 100 % geprivatiseerde - Cambodjaanse universitair onderwijssysteem.

- ✓ Voor vakonderwijs was er vooralsnog niets voorzien binnen en buiten het CCH ...buiten een opleiding in snit & naad. En juist daar wil de Stortkinderen het verschil maken:
 - vooreerst door CCH de mogelijkheden betreffende vakopleidingen te tonen (wat een Cambodjaan niet heeft gezien, kent hij niet en wantrouwt hij zelfs, daarom zijn verkennende studiebezoeken aan de vakscholen met verantwoordelijken van het CCH zo belangrijk),
 - vervolgens door de verantwoordelijken van het CCH te laten nagaan of de voorgestelde opleidingen uitzicht bieden op werk (de verantwoordelijken van het CCH zijn – zoals de meeste Aziaten – nogal gefixeerd op het uiterlijk, ook dat van de Cambodjaanse universiteiten dewelke naast veel glitter vooral gebakken lucht verkopen),
 - de Stortkinderen zal proberen die kinderen financieel te ondersteunen die een vakrichting kiezen waarvan kan worden uitgegaan dat deze inderdaad ...
 1. kwaliteit biedt (Don Bosco, Technologisch Instituut)
 2. een grote kans op werk biedt (Toerisme, Kookcursus).

De verantwoordelijken van het CCH weten inmiddels dat er meer mogelijk is dan universitair onderwijs, zoals een kookcursus Aziatisch–Westers koken voor Cambodjanen (die voor vier oudere jongens een springplank was naar werk in een restaurant), of de vakscholen van Don Bosco in Phnom Penh (die ze met een Belgische vrijwilligster die er les gaf hebben bezocht).

Momenteel worden er nog andere mogelijkheden verkend. Zo bezocht een delegatie van het CCH, samen met een medewerker van de Stortkinderen, in november 2007 de vakschool en de hotelschool van Don Bosco in Sihanoukville. Later volgt een bezoek aan een kleine Franse hotelschool in Siem Reap. Ook de verschillende vakdepartementen van het Institute of Technology (zie www.itc.edu.kh) zijn ons bekend en worden - indien financieel haalbaar – weerhouden om er later kinderen naar toe te sturen.

3. Investeren in onderwijs is niet zo zichtbaar of heroïsch als voedselhulp, het adopteren van een kindje of het helpen van tsunamislachtoffers. Maar het is wel het belangrijkste!

Ook binnen het CCH, en vanaf 2010 zal hiervoor op korte tijd veel geld nodig zijn, cf. de bevolkingspiramide van het CCH:

Geboortjaar	CCH I & II	CDCC
1989	2	0
1990	2	0
1991	2	4
1992	9	1
1993	6	3
☞ 1994	6	9
☞ 1995	4	12
☞ 1996	7	11
☞ 1997	2	15
☞ 1998	2	12
☞ 1999	2	7

☞ Vakopleidingen voor de kinderen van het CCH zijn niet meteen een prioriteit maar worden vanaf 2010 belangrijk.

Het heeft weinig zin een jongen of meisje van het vuilnisbelt weg te halen en het wanneer hij of zij 18 wordt weer met lege handen – en zonder toekomst - op straat te zetten ...

Vandaar de inspanningen van de Stortkinderen voor **het Studiefonds**.

4. Het Studiefonds: Studiebeurzen voor vakopleidingen en Project voor begeleid zelfstandig wonen The Youth House

4.1 Partnerschap voor studiebeurzen voor vakopleidingen:

tussen de Stortkinderen – Center for Children to Happiness (CCH) en The Cambodian Arts & Scholarship Foundation (CASF).

Inzake het verstrekken van studiebeurzen voor hoger vermelde vakopleidingen wenst de Stortkinderen zich niet te beperken tot studenten uit één plaats of instelling (in casu het CCH in Phnom Penh).

In de loop van 2003 – 2005 heeft de Stortkinderen uitstekende contacten opgebouwd met *The Cambodian Arts & Scholarship Foundation* (www.cambodianscholarship.org).

CASF is een erkende NGO die zich toelegt op het verbeteren van het leven van kinderen in Cambodja door educatie (o.a. door het opzetten van een mobiele bibliotheek en door het bouwen van *rooftop* schooltjes). CASF werkt hiervoor samen met lokale gemeenschappen in de meest afgelegen streken van het land.

Hierbij worden ook studiebeurzen toegekend, vooral aan de arme plattelandskinderen en aan meisjes die omwille van verschillende redenen elke toegang tot onderwijs werd ontzegd, zie: <http://www.cambodianscholarship.org/programs/university.asp> .

CASF heeft in de loop der jaren heel wat ervaring en expertise opgebouwd inzake het selecteren van geschikte kandidaten voor studiebeurzen. Voor zover de financiële toestand van het Studiefonds van de Stortkinderen dit toelaat, zullen ook CASF –studenten worden ondersteund die één van beschreven vakopleidingen wensen te volgen.

Als dusdanig kunnen ook de kennis en de ervaringen inzake het toekennen van studiebeurzen permanent worden uitgewisseld, getoetst en geëvalueerd.

☞ vanaf **mei 2008** gaat vzw de Stortkinderen met de verantwoordelijken van het CASF en van het CCH op zoek naar de eerste kandidaten (start Cambodjaanse schooljaar = oktober 2008). De eerste jaren worden hierbij weinig kandidaten en kosten verwacht (in 2008 zijn zowat alle kinderen van het CCH nog te klein), Pas vanaf het **schooljaar 2010-2011** zal hiervoor steeds meer geld nodig zijn.

4.2 Partnerschap voor een project begeleid zelfst. wonen - The Youth House:

tussen de Stortkinderen – Center for Children to Happiness (CCH) - Friends of Center for Children to Happiness US en Canodia CAN (Canadians helping Cambodian Youth).

Wat gebeurt er met de kinderen als ze achttien worden? Zetten we hen van binnen de beschermde muren van het CCH zomaar terug op straat? Of helpen we hen de overgang te maken naar een zelfstandig leven, waarbij ze op hun eigen benen leren te staan?

Vanuit deze filosofie ontstond The Youth House, een project voor begeleid zelfstandig wonen waartoe alle bovenstaande partijen willen bijdragen. In een huis, dat plaats moet bieden aan dertig jongeren, zullen de +18 –jarigen van het CCH kunnen gaan wonen. De bewoners zullen zelf moeten instaan voor dagelijkse beslommeringen zoals eten maken, de afwas doen en het poetsen van de lokalen. Om hun vaardigheden verder te ontwikkelen, eventueel nog een paar jaar verder te studeren en om betaald werk te vinden krijgen ze nog bijstand. Maar naargelang de duur van zijn of haar verblijf, zal elke bewoner geleidelijk aan financieel steeds meer moeten bijdragen tot de dagelijkse kosten.

Voor dit project wordt al in januari 2008 een perceel bouwgrond nabij het CCH aangekocht (25.000 USD). De eigenlijke bouwkosten worden geraamd op ongeveer 35.000 USD. Vanaf 2010 zouden de eerste 18- jarigen van het CCH in het Youth House gaan wonen.

Voor een kostenraming en meer gedetailleerde informatie over dit (bouw-)project verwijzen wij naar <http://canodia.com/what-we-are-doing/canodia-youth-house> .

- ☞ vzw de Stortkinderen heeft in **2008** 6.025 € uit het Studiefonds overgemaakt als bijdrage in de aankoop van de bouwgrond voor het Youth House. De bouw van dit huis zou twee à drie jaar in beslag nemen, in **2010** zouden de eerste jongeren van het CCH er begeleid zelfstandig gaan wonen.